



# DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopial gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Dumineca.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

## „Am aflat pe acela, de care a scris Moise în lege și prorocii, pe Isus.“

(Ioan 1, 46.)

Evanghelia rânduită pe cea dintâiu Duminică a postului celui mare, ne arată chemarea lui Filip, ca să fie învățacelul Domnului. Acesta aștepta să sosească Mesia cel făgăduit de aceea, la singura vorbă de „vino după mine!“ a lui Isus, i-a urmat. Lui, plin de bucurie.

În însuflețirea mare, că l-a găsit pe Acela, pe care-l aștepta, întâlnindu-se cu un oarecare Natanail, om drept și fără de vicleșug, cu mare bucurie i-a alergat înainte, strigând: „Am aflat pe acela, de care a scris Moise în lege și prorocii, pe Isus.“ (Ioan 1, 46.)

Acest Filip, precum vedem, nu era numai un visător, care aștepta binele, pe care fiecare inimă omenească îl nădăjduiește în vremuri grele. Filip era și omul credinței celei descoperite de Dumnezeu. El cunoștea făgăduințele ce li s'au făcut oamenilor, scrise în cărțile lui Moise și în învățăturile prorocilor, că adeva va veni un răscumpărător, care va sfărâma capul șerpelui, și va lua asupra sa blăstâmul strămoșilor. Filip credea cu înfocată credință; nădăjduia și aștepta. Așteptările lui au fost răsplătite, pentru că după Andreiu și Simon Petru, el este al treilea chemat de Domnul.

Credința și așteptarea lui Filip este de admirat în zilele de azi, în care nu mai vedem credința cea adevărată. Azi, deși oamenii se adâncesc și foarte mulți citesc scripturile, nu se înțelege glasul lor, din care ne vorbește Hristos. Ori oamenii nu vreau

să-l înțeleagă acest glas, care este în contra mândricii și a poftelor omenești. Iși astupă urechile împotriva acelor învățături din Scriptură, care nu li se pare slăbiciunilor și păcatelor lor.

Sunt oameni, cari nu vreau să știe de o altă tâlcuire a învățăturilor sfinte, decât aceea, care li o arată nepriceperea lor. Din această cauză vedem atâtea feluri de legi nouă, care se răspândesc între oamenii neînvațați și cari — cu toate că sunt neînvațați — nu vreau să asculte de învățătoria pusă de Dumnezeu, de Biserică. Vedem și citim, că să răspândesc în poporul nostru credințe, care de care mai ciudate și care de care mai nepotrivite unele cu altele. Cine n'a auzit de ortodoxi, cari cred în mai multe feluri, decât în câte țări locuiesc; de adventiști, cari cred a ști că acum sosește sfârșitul lumii; de sămbătari, cari învață, că nu Dumineca este ziua Domnului ci Sâmbătă, ca ovreii; de baptiști sau pocăiți, cari botează încă odată; de tremurici, cari în rugăciune așteaptă să li se arate semne cutremurându-se și spovedindu-și păcatele în gura mare; de molochiștii din Basarabia, cari se sfădesc cu ceialalți creștini, că ei mănâcă lapte în post; de studisti; de lipovenii cu datinile lor păcătoase și de răs; de inochențiști, cari despre cele mai spurcate păcate cred că sunt rugăciuni lui Dumnezeu! și altele...

Aceste multe feluri de credințe, răspândite în mijlocul poporului român și câteva sute de alte credințe răspândite între alte popoare, — cu toate deosebirile lor, — spun că-și scot învățăturile din Sf. Scriptură.

Dar Isus Hristos a învățat o singură credință, a întemeiat una singură biserică, pe aceea, care îl are de temelie pe Petru și urmașii lui. Această credință este credința

catolică (adeca cea răspândită pe întreagă fața pământului), această biserică este Sfânta noastră Catholică și Apostolică Biserică.

Numai ținând seamă de învățăturile Ei, pe cari le mărturisesc cei mai mulți creștini de pe fața pământului (350 de milioane) nu vom greși. Numai ascultând de poruncile ei il vom afla pe acel Hristos „despre care a scris Moise în lege și prorocii”, care singur ne va duce la mântuire.

## Mărturisirea.

S. Evangheliști, Marcu și Matei, ne amintesc în s. Evanghelii, că înaintemergătorul lui Isus Hristos: s. Ioan Botezătorul nu numai, că boteza și vestea pocăința spre iertarea păcatelor, ci și primea și asculta mărturisirea păcatelor făcute de ascultătorii lui... „Și ieșia la dânsul tot ținutul Iudeii și Ierusalimului și se botezau dela el, mărturisindu-și păcatele lor.” (S. Ev. Marcu c. 1, v. 5) Tot acest adevăr îl afirmă și s. Ev. Matei la c. 3 v. 5 și 6. Așa dar, se răstoarnă și se prăbușesc clevețele și minciunile dușmanilor Bisericii lui Hristos, cari susțin, că s. Taină a Penitenței și Mărturisirea ar fi numai o iscodire inventată mai târziu de superiorii Bisericii de: „episcopi și preoți.” Precum botezul lui Ioan Botezătorul a fost avangarda și simbolul botezului lui Isus, tot așa a simbolizat mărturisirea, păcatelor făcute, înaintea acestui Sfânt, pe adevărata și sfânta mărturisire rânduită și întemeiată de Mântuitorul nostru Isus Hristos.

Dulcele Mântuitor așa a zis lui Simon Petru: „Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui pe ea. Și fie-ți voi da cheile împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pământ, va fi legat și în ceruri și orice vei deslega pe pământ, va fi deslegat și în ceruri.” (Matei, 16, 18—19) Această putere dată lui s. Petru, Isus Hristos a dat-o și celorlalți Apostoli prin cuvintele: „Lua-ți Spirit Sfânt, cărora veți ierta păcatele, se vor ierta lor, iar cărora le veți ținea, vor fi ținute.” (Ioan 20, 22—23.)

Dacă Domnul nostru Isus Hristos a dat lui s. Petru și celorlalți Apostoli puterea de a lega și deslega, de a ține ori de a ierta păcatele, atunci creștinii credincioși sunt datori și obligați nu numai a cere iertarea păcatelor, ci și de ași desvălui starea lor su-

fletească, de a se mărturisi de păcate, deoarece numai în așa mod se poate constata și judeca, că oare vrednici sunt de a fi deslegați de păcate ori nu.

Puterea de a ierta și deslega, precum și de a ținea și lega păcatele precum am arătat mai sus, Isus Hristos a dat-o lui Simon Petru și celorlalți Apostoli, iar după înălțarea la ceruri a lui Isus, aceasta putere a trecut la s. Petru și la Patriarhii (Papii) dela Roma, cari sunt urmașii legitimi a lui s. Petru, precum și la toți episcopii și preoții sfințiți a Bisericii adevărate a Mântuitorului Nostru.

Dacă regele delegă (incredințează) pe un supus al său cu puterea de a judeca, de a pedepsi ori de a ierta greșelele supușilor lui, urmează, că cetățenii sunt obligați a se prezenta la citația judecătorului, de a fi ascultați, de a fi judecați ori de a fi achitați de învinuirile aduse lor, — așa și creștinii buni și credincioși ascultători ai Bisericii lui Isus Hristos în interesul lor sufletesc, ca să-și asigure mântuirea sufletului și câștigarea fericirii vecinice, sunt obligați în conștiință, ca de câte ori se află greșiți și sufletele le sunt încărcate cu păcate grele, să-și mărturisească greșelele delegatului Regelui ceresc: preotului sfințit și înzestrat cu puterea de a judeca și apoi de a ierta păcatele. Ori preotul cum va putea judeca și ce folos are de puterea primită „de a lega și deslega,” dacă fiii sufletești nu voiesc ori își amână desvălirea ranelor și boalelor lor sufletești, nu voiesc a-și mărturisi păcatele, ci mai bine slujesc diavolului, lumii și patimelor trupești, decât să asculte poruncile lui Isus Hristos și a Bisericii întemeiate de El, care ca o mamă bună dorește fericirea fiilor săi sufletești,

Isus Hristos vindecând pe cei zece leproși, i-a îndrumat a se arăta preoților, ca să le constate curățenia trupurilor vindecate de boala urită, numită lepră. În Legea cea nouă, în Biserica lui Hristos așisderea tot preoții sunt înzestrați cu puterea de a curăți sufletele de lepra urită a păcatelor.

Creștinii celor dintâi veacuri și-au ținut de sfântă datorință, că de câteori le era sufletul întinat cu un păcat de moarte, mergeau la preotul rânduit de sf. Biserică și de Episcopul lor competent și mărturisindu-și greșala făcută, primiau ușurare și deslegare de fărădelegile lor. Acei creștini viețuiau în frica Domnului, deci și noi frați creștini, ba-

rem în timpul s. Paresemi, în postul mare, să alergăm la casa Domnului și în scaunul s. mărturisiri, mărturisindu-ne păcatele făcute, preoților noștri, vom dobândi odihna și fericirea sufletelor noastre. D. V.

## Unde ?

Cineva dacă ne întrebă neașteptat în vălmășagul vieții de azi, că unde vrem să ajungem, nu-i putem răspunde. Căci ținta nu e clară înaintea noastră. Unii s'au pregătit prin cunoștințe vaste și multe, ca să trăiască viața lor în oreșe mari, în focarele culturii și iată-i aici în orașelul nostru, alții în tinerețea lor au primit promisiunea vieții, că le va da plăcerile cele mai alese și au crezut că viața lor va decurge în centre de — acele, unde le poate fi viața bogată în bucurii, — și au ajuns în colțul cel mai sărac al țării lor, iar sunt, cari în visul lor s'au însuflețit de arta Parisului și a Romei eternă și într'un birou își macină zilele. Poate, cineva a crezut, că viața lui va fi trăită aproape de natură, pe o moșie mare și împrejurările l-au așezat într'un oraș plin de sgomot și fum. Și deaceea n'ar avea mult rost, dacă noi am declara, că vrem să ajungem aci sau acolo, căci luând în socoteală firea ezitantă și schimbăcioasă a omului și bătăile de joc ale vieții, de regulă nu sosim acolo, unde am pornit.

Și atunci, dacă suntem expuși deraierilor și naufragiilor, dacă viața sentimentală a noastră ne poartă pe noi, cum poartă vântul sălbatic frunza mică, noi să nu avem o țintă hotărâtă un scop, spre care să privească ochii noștri oboșiți, a cărui nume să ne fie cuvântul de vrajă, care face să uităm toate necazurile călătoriei noastre ?! Un scop superior și unic, care nu este supus schimbării, care să aducă ordine în bietele noastre gândiri, care să reguleze sentimentele noastre și care să pună în serviciul lui toate acțiunile noastre ?! Trebuie să avem un asemenea scop !

Și dacă ne gândim la Domnul nostru Isus Hristos, dacă considerăm exemplul Lui măreț, dacă ne cugetăm la jertfa mare și sfânta prin care a pecetluit învățăturile Lui, atunci, trebuie să vedem, că scopul nostru nu poate fi altul decât, să ne apropiem cât mai mult de El. Și dacă cineva ne întreabă, unde mergem, unde voim să aflungem, în care direcție ne luăm drumul, să-i răspundem singurul răspuns demn de om : *Spre Isus.* Dr. Irina Berinde

## Agru în Sighet.

Comitetul Organizației din parohia Sighet din ședința ținută încă în ziua de 3 Dec. a. tr. a hotărât ca cu începerea de sărbătoarea Sf. Nicoara va ținea în fiecare Dumineca o conferința la amiază — după a două Sf. Slujba — iar după amiază — după Vecernie o șezătoare — în localurile Asociației pentru Cultura Poporului Român din Maramureș, puse pentru acest scop la dispozițiunea Agrului, al cărui și membru fondator este.

Aceste conferințe se țin dela data menționată neîntrerupt. Concursul la aceste conferințe îl dau în frunte cu Rev. Dn. Vicar M. On. Dni preoți parohi, dni profesori și laici cu înțelegere.

Din partea credincioșilor sa manifestat un viu și îmbucurător interes pentru aceste conferințe, și se prezintă în număr de câte 60—150 de inși regulat la conferințele ținute la amiază și vre'o 20—30 de inși la cele de după amiază. Cele de amiază sunt conferințele propriu zise, cu conferențieri rugați de cu buna vreme, cari vin pregătiți cu obiectul ales. Cele de după amiază sunt ținute în o formă mai intimă și sunt mai mult conversații și povestiri cu subiect potrivit.

În ziua de 14 Februarie — cu ocaziunea jubileului Papal — s'a ținut o serbare festivă umplând auditorul până la tixeala sala primăriei.

În legătura cu conferințele și șezătorile menționate s'a înființat o Biblioteca a Agrului din broșurile Presa Bună dela Iași și Biblioteca Poporală Creștină din Maramureș când se vând sau se împrumută pentru 1 leu pe câte o săptămâna din aceste broșuri. în valoare de 200 lei. Făcându-se publicările necesare a și începuta funcționa aceasta Biblioteca în ziua de 31 Ianuarie a. c. realizând incluziv până la 13 crt. 79 lei încasări și sunt înscrși pe aceeaș data credincioșii.

S'a decis a să deschide o școală de adulți pentru a învăța scrisul și cetitul. Aceasta școala își va începe activitatea cu Dumineca 20 crt. Din șezătoarea ținută în ziua de 13 crt. deodată sau înscrși 10 credincioase dornice — cum spun ele — „să știm numai atâta a ceti ca să putem ceti rugăciunile“ : adevărate credincioase maramureșene, care au participat dela început în fiecare Dumineca și înainte de amiază și după

miazăzi după sf. Liturghie și Vecerne la toate cele 14 conferințe și șezătoare ținute până acuma.

Tot în localul predat de Asociațiune în folosința Agru-lui s'a înjghebat un cor bisericesc, sub conducerea dlui Gh. Nemet învățător fiind înscriși circa 40 de coriști credincioși, proprietari economi, mici industriași și funcționari. Exercițiile se țin de trei ori pe săptămână și lucrând cu zel dela Crăciun încoace sperăm că la Sf. Sărbători a le Invierii se vor înfățișa și în public.

Toți acești credincioși sunt conștienți de datorințele lor ce li se impun, ca buni catolici în vremea de reculegere al marelui post, când nu numai natura neinsuflețită să inoeste, dar și bunul catolic vrea să fie om nou conformându-se întocmai porunței bisericeii.

#### Correspondent.

**Ziarele anunță o veste**, sârmele telefoanelor zbârnăiesc, aparatele de recepție de radio mai de multe ori, pe zi ne anunță, că Ivor Krueger, omul cel mai bogat a lumii, și-a pus capăt vieții sale printr'o cartușă de revolver. A fost cel mai bogat om a lumii, care chiar și țării noastre a dat împrumut sute de milioane. Precum se spune, averea lui numai în bani a fost: 1 miliard 200 mii în dolari. Înmulțiți aceasta sumă cu 160, și veți avea o sumă fabuloasă, care va arăta averea lui în Lei. Dar „ce va folosi omului, de va dobândi lumea întreagă?” El proprietarul unei sume fabuloase, nu s'a simțit bine pe pământ, arătând prin aceasta nouă, cari atât de mult pizmuim pe cei bogați, că averea nu ne poate fericii și prin o mică bucată de plumb a lăsat palate, întrepinderi, familie și bani, cari pe dânsul nu l'au putut indestuli. Căutați dar împărăția cerului.

Un preot dela o persoană a primit o sumă mare în spovedanie. Aceasta persoană a fost în serviciul unei văduve, dela care în

timpul serviciului a subtras aceasta sumă. Spovedindu-se, prin preot a restituit suma subtrasă. Preotul a predat banii văduvei, care a fost foarte curioasă, că cine este trimițătorul banilor; de aceea întreabă pe preot: Părinte, barem de departe descriem persoana, care mi-a trimis banii, îți voi fi foarte recunoscătoare. Preotul o întreabă: „poți să taci?” Femeia i-a răspuns: „nimeni nu știe să tacă mai bine.” Preotul după un timp o întreabă iarăș: „poți într'adevăr să taci?” „Cași mormântul” răspunde femeia, socolind că curiozitatea ei va fi satisfăcută și va primi informația cerută dela preot. Preotul a zâmbit și a zis: „este frumos că știi să taci — și eu știu” și s'a depărtat.

Nr. 191—1932 protop.

Sunt rugați mult onorații Preoți din districtul Sighet, cari încă nu și-au achitat impozitul global de pe anul trecut, ca fără nici o amânare să se achite de aceasta indatorire având a înainta imediat acestui Oficiu chitanțele despre plata făcută.

Sighet, la 16 Martie 1932.

#### Oficiul protopopes.

**Poșta administrației.** D-Sale Domnului Șt. Suciul dir. admin. Min. Statului, v. președintele AGRU-lui Eparhial-Baia Mare. Vă cvităm cu mulțumită suma de Lei: 100, primită drept abonament de incurajare, pentru că Dvs. primiți Dumineca ex, offo pentru a fi informat Comitetul Eparhial Central despre activitatea Agrului în vicariatul Maramureș. Ne silim după putințele noastre a indeplini datorințele ce ni se impun în aceste zile grele, când par'că toate furiile infernului s'au sculat în contra bisericeii noastre, Știm că corabia bisericeii nu o vor cufunda, dar ce va fi cu noi, de nu ne vom deștepta? Prea mulți sunt încă dormienți.

Rds. L. V. Baia-Mare. Cu mulțumită chităm abonamentul în sumă de 100 Lei.

## Calendar săptămânal.

20—26 Martie 1932.

20. Dumineca I. Paresimi. (Ev. Ioan 1, 44.) PP. uciși în Sava.
21. Luni. P. Iacob † 822.
22. Marți. M. Vasile † 362.
23. Mercuri. C. Nikon † 250.
24. Joi. P. Zaharie.
25. Vineri. Bunavestire. (Ev. d. Luca 1, 24.)
26. Sâmbătă. Arh. Gavril.